DR. U. V.

உ

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை

திருச்செந்தில்

வெண்பாவந்தாதி

—(*)—

இஃது

திரிசிரபுரம்

ஸ்ரீ- சிவானந்தசாகரயோகீசுவரரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

—(*)—

ஷையார்மாணாக்கராகிய

சென்னை ஆரியன் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஆ. சேதுராமபாரதியாரால்

—(*)—

கடுக்காவேரி

ஜகத்குருயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1898 ௵

சிவமயம்.

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை.

திருச்செந்தில் வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

திங்கணுதல் வள்ளிபுணர் செந்திலர்க்கு வெண்பாவாற்
பொங்குசுவை யந்தாதி போற்றிசெயத்—துங்க
மருவா ரணமுகத்தான் மாலயிடையா னீன்ற
கருவா ரணமுகத்தான் காப்பு.

நூல்.

சீர்பரவுஞ் செந்திலமர் தெய்வச் செழுஞ்சுடரே
பார்பரவு மோனப பரசிவமே—நாரபரவும
வேதநெடு மாலபணியு மெய்ப்பொருளே யீங்கெனக்குன்
பாதமல ரன்றியுணடோ பற்று. (௧)

பற்றறுத்தாக் கின்பம பயக்கும பசுந்தேனை
நற்றவத்தோர் நாடு நறுங்கனியை—யெற்றுகடற்
சீரலைவாய்க் கற்பகத்தைச் சென்றுபணி யாதெவனோ.
ஊரலைவாய் நெஞ்சே யுரை. (௨)

உரைக்குந் தரமாமோ வொண்கமலப் பூமே
லிருக்குமொரு வற்குமிக் கென்றுந்—திருக்கிளர்வெண்
முரலைவாய் வள்ளியிரு முற்று முலைக் குருகுஞ்
சீரலைவா யப்பன் றிறம (௩)

திறனழிவாய் பேதையர்க்குச் செய்தேவ ரனு
மறநெறியோர் சற்று மறியாய்—மறநெறிகள்
வலைவாய்செந் தூரனடி வாழ்த்தா யவனபுகழைக்
கலலாய்பிற் கேதோ கதி (௪)

கதியுளதோ வெண்ணுங்காற் காசினியி லெற்குன்
பதயுகள மன்றிப் பகராய்—துதிபாவுஞ்
சிந்தா வளங்குலவுஞ் சீரலைவாய் மேயவருட்
கந்தா கருணா கரா.

கரந்தைமதி யாறணியுங் கண்ணுதலோ னீன்ற
நிரந்தரா செந்தூரி னித்தனே—அரந்தையொடு
தீராத வெவ்வினைநோய் தீர்த்தெனையாட் கொண்டளித்தான்
பாராரு மெச்சப் பரிந்து.

பரிகரிதே ரூர்ந்துகடற் பாராண்ட செல்வர்
கரிகரியாய் மண்புகுதல் கண்டுந்—திரமெனவே
தேடிப் புதைக்குமனமே செல்லாமற் செந்திலினிற்
பாடித் துதிக்கப் பணி.

பணிவே ணிணையென்றும் பண்டைமறை நாலின்
றுணிவேயென் னுயிர்த் துணையே—பிணையாகப்
பூவார் செழுங்கமலப் பொன்னடிநந் தாள்சென்னி
மாவாரி தாவாட மகிழ்ந்து.

மகிழ்வார் பிறந்திறக்கு மானிடரைப் பாடி
யிகழ்வாரே தாகமறா ரென்றுஞ்—சகமீதி
லெற்றுஞ் சிவாபிறந்தா ரெண்ணுங்கா லன்னைகருப்
பற்றக் கணத்தொழிதல் பண்பு.

பண்டைவினை போக்குமப ரஞ்சுடரைப் பன்னுயிரோ
டண்டமெலா மீன்றளிக்கு மாண்டவனைத்—தொண்டரெதிர்
வந்திடுமை யாக்குமருள் வள்ளலைநெஞ் சேதாள
மூந்துகடற் செந்திலிற்கண் டுய்.

உய்யும வகையுளதோ வந்துற்க டந்தகனார்
செய்யுந் துயரமெலாந் தீர்ந்துநெஞ்சே—செய்யுணெடுங்
கன்னறரு முக்கழவர் காவிடுஞ் சீரலைவாய்
மன்னருள்பெற நினைவிற் றுறு.

மற்றொரு தேவை மறந்துய் பணிவென்றே
முற்றத் துறந்த முனிவருக்—குற்ற
துணையான சீரலைவாய்த் தூயவனுக் கான
இணையாரு மற்றே இனி. (௰௨)

இனித்திருச் சீரலைவா யெந்தைபிரான் பொற்றாட்
கனவாதம் பொங்கியெழு மன்பாற்—கனியு
மனமுடையப் பெற்றால் வரைவில்லாக் கோடி
தனமெடுக்கு மினுந் தான். (௰௩)

தானே கருணையினாற் றனனிலைகாட் டித்தமியேற்
கூனைய முற்று மொழித்தருளித்—தேனூறுஞ்
செயிதழ்ப் பூந்தாமரைத்தாள் சிந்தைசெய் வாழ்வளித்தான்
ஆயபுகழ்ச் சீரலைவா யான். (௰௪)

ஆன பாசமும் வாழ்குடலும் வீழ்ந்தொழிய
வினைபவ மெய்தி யிறந்தொழியா—தேனமுத
ஞானமுந் தேடுபராற் கோப்பொருள்சொல் சீரலைவாய்
நாதனிருத் தாண்மலரை நாடு. (௰௫)

நாடுவதுஞ் சீரலைவாய் நாதனிரு தாண்மலரே
கூடுவதன் னேனடியார் கூட்டமே—தேடுவது
மின்னனை யிடைக்குறமின் மேவுதக னின்னருளே
பின்னை யெமக்குப் பிறப்பு. (௰௬)

பிறிதொன்றை நாடப் பெரிதுளதோ வாறன்
சிறிதென்ற மிகதிலோகஞ் செந்தூர்க்—கிறைவன்றன்
பாதம் பணிந்து பரகதிபெற் றுய்யவல்லால்
ஏதங்கொ ணெஞ்சே யியம்பு. (௰௭)

இயமுழங்குஞ் சீரலைவா யெந்தைதிருக் கோயிற்
புயன்முழங்குங் கோபுரமுன் போந்து—மயலொழிந்து
பாடுகிலை பாடிப் பணிகிலையெவ் வாறுநீ
கூடுவது முத்திநெறி கூறு. (௰அ)

திருச்செந்தில்

கூற்றுறழ்வை வேற்கட் கொடியிடையார்க் காட்பட்டு
மாற்றரிய சென்ம மறிகடல்வீழ்ந்—தாற்றரிய
துன்படைவே னைத்தயவாற் றூக்கிச்செந் தூராபே
ரின்பமுற வைப்பதினி யென்று (௰௯)

என்றுமுனைப் பாடி யிறுமாந் திருப்பதன்றித்
துன்றுடற் சீரலைவாய்த் தொல்லோனே—குன்றுதோறு
றாடற் கிசைந்த வமலா பிறதெய்வ
நாடிப பணிவதிலை நான். (௨௰)

நானுணர்வு பெற்றதொரு நான்முதலாய் நின்மலர்த்தாட்
கான துதி செய்துவப்ப தன்றியுண்டோ—வேனயனக்
கள்ளவிழ்பூந் தார்க்குறமின் காதலா வேழையின்மே
லெள்ளளவு நீயிரங்கா தென். (௨௧)

என்னபிழை நாயே னிழைத்தாலுஞ் சீரலைவாய்
மன்னவவை யெல்லா மனங்குறியா—தென்னையம்பொற்
பூப்பதுமத் தாள்பரவும் புண்ணியரிற் கூட்டியென்றுங்
காப்பதுமக் கான கடன். (௨௨)

கடலொருகால் வாயாநங் கத்தனருட் கெண்ணில்
இடருழலு நெஞ்சே யெழுந்து—கொடிநுடங்கு
மாடமலி சீரலைவாய் மாநகர்சென் றெந்தைபுகழ்
பாடுநா முய்யும் படி (௨௩)

படியொடுவிண் ணோரும் பதம்பெறினுந் தீவாய்க்
கொடுநரகுற் றுலுமுனைக் கூறுந்—திடமொழியேன்
தெண்கடன்முத் தஞ்சொரிந்து சேவிக்குஞ் சீரலைவாய்க்
கண்மணியே யுண்மையிது காண் (௨௪)

காணே னுனைப்போலுங் காசினியின் மெய்த்தெய்வஞ்
சேணுடர் போற்றுந்திருச் செந்தூரா—வேணுறும்
பேரழகா தெய்வப் பிடிகணவா நீபமலாத்
தாரழகா நின்கருணை தா. (௨௫)

தாவென்று போயிரக்குந் தன்மையுமவ் தேற்றவரைப்
போவிலலை யென்றனுப்பும் புன்றொழிலு—மாவென்ற
நிற்பரவா வன்னெஞ்ச நீண்டபுகழ்ச் சீரலைவாய்க்
கற்பகமே போக்கியெனைக் கா. (௨௬)

காக்குநெடு மாலுங் கமலமலர்ப் பண்ணவனும்
போக்கும் புராந்தகனும் போற்றிசைப்பத்—தாக்குமுனை
வாளவுணர்ச் செற்றலைவாய் வள்ளலருள் செய்தான்புத்
தேனிரமிழ் துண்ணுஞ் சிறப்பு (௨௭)

சிறப்புதவுங் கல்விச் செழிப்புதவு மெய்தாத்
துறக்கவள னிம்மைதருந் தொல்லை—மறப்பகைகொன்
றந்தமிலா னந்தமுத்தி யாக்குமிசைச் சீரலைவாய்க்
கந்தபிரான் செம்பொற் கழல (௨௮)

கழலிணையும் வெள்ளக் கருணைமலாக் கண்ணு
மழகொழுகு மாமுகங்க ளாறும்—பொழிகிரண
மாணிக்க வண்ண வடிவுஞ்சேர் துரினெஞ்சே
காணத் தவஞ்செய் கடிது (௨௯)

கடிமலரோன் முன்னெழுதுங் கையெழுத்துன் செம்பொன்
னடிமலர்வைத் தாலழியா வாற்ற—லுடையதுவோ
புண்ணு டயிற்குலிசப் புத்தே ளடிபரவ
விண்ணு டளித்தாய் விளம்பு (௩௰)

விளங்குமறை யுட்கிடந்த மெய்ப்பொருளு முள்ளக்
களங்கறு மெய்ஞ்ஞானநெறி காணும்—வளங்கொணல
வற்புதப்பே ரின்பமுத்தி யாகுமிசைச் சீரலைவாய்க்
கற்பகத்தைக் கைதொழுதக் கால். (௩௧)

கால்வருடி மாதரிரு கட்கடைபார்த் தன்னவர்பான்
மால்பெருக வேங்கி மயங்காதே—நாவலருள்
பாவுளமெய்ஞ் ஞானப் பனுவலுள சீரலைவாய்த்
தேவுளனெஞ் சேதுதிகள் செய்- (௩௨)

செய்ய பவளச் செழுங்குன்றே கூற்றுதைத்த
ஐயவிடைப் பாகனருங் குமரா—உய்யவெனை
யாண்டவனே சீரலைவா யாதியே நீயமலா
பூணடவனே நீயென் புகல. (௩௩)

புகலரிய வேதப பொருளா யுயிர்கட்
கிதபரவாழ் வீபு மிறையாய்—மகபதிமால்
வேதனரற் கெட்டா விழுப்பொருளாஞ் சீரலைவாய்
நாதனுக்கா ளெனறெனறு நான (௩௪)

நானே யறிந்துதொழ நலமறிவில் லாமைகண்டே
தானேவந் தென்னைத் தடுத்தாண்டான்—மீனேறு
தண்கடனமுத் தஞ்சொரியுந் தன்னிகரில் சீரலைவாய்ச்
சண்முகவேள் பொன்னடி கடந்து. (௩௫)

தந்தைதிருச் சீரலைவாய்ச் சண்முகனே தாயாவார்
பைந்தொடித்தெய் வானைவள்ளிப் பாவையரே—சொந்தத்
துணைவாயில் வேணமயிலே சுற்றமவ னன்ப
ரிணையெனக்கிங் காவா ரெவர் (௩௬)

ஆவதுந மிச்சைவண்ண மாகா தனவுநெஞ்சே
யாவையுநஞ் செய்கையினென் றேங்காதே—தாவிலெழில்
வேரலைவாய் மென்பணைத்தோள் வெற்பரையின் கன்னியருள்
சீரலைவா யீசனா செயல. (௩௭)

செயலற்றுன் பொன்னடிக்கென் சிந்தையெலா மாக்கி
மயலற்று வீழபுலனகள் வாட்டி—யியலபெற்ற
செந்திற் பதியாய் சிவானந்த வாரிதினைத்
தெந்தவித முய்வே னிசை. (௩௮)

இசையுற்று வாழ்வதற்கே யெண்ணிநினை யுற்றேன்
வசையுற்று மாழ்கல வழக்கோ—நசையற்றார்க்
கின்பமருள் செந்தூ ரிளங்குமரா கிண்கிணிசூழ்
பொன்பதுமத் தாளாய் புகல் (௩௯)

புகலிடமவ ருண்டோ பொறியிலிகாள் செந்திற்
சகாபுகழு மீசனடி சாரார்க்—கிகலிக்
கதுமெனவிங் காவிதனைக் கைக்கொள்வான் போதிப்
பொதுவனுளனு சீறிவரும் போது (௪௰)

போதிருக்கச் சோலைதொறும் போயெடுத்துச் சீரலைவாய்
நாதனிரு தாட்கணிய நாடாமற்—காதடாக்குஞ்
சேலைநிகா வாட்கட் டெரிவையர்க்கே நீபுரியும்
வேலையெலா நெஞ்சகமே வீணா. (௪௧)

வீணுங் குழைத்து வெறுக்கைக் குலைதேடி
நாணுக்கு நாளு நலியாமே—பூணுக்
கழகளிக்கு மபேரெழிற்றெப் வானைபுணா செந்திற்
குழகனிணைப பாடவருள் கூடா. (௪௨)

கூடத்தவயிற் கணனுற் கோமைய தாயென் வெம்முலையாற்
சோத்தவமு தன்னமொழிச் செபபந்தாற்—சீத்தவறி
வெலலாங் கவாமடவாரக் கெய்த்திளையா தேற்கலைவாய்
கலலா னளிநதா னலம். (௪௩)

நலஙிறைந்த கன்னியர்போ னுடுபுகழ்ச் செந்திற்
குலமறைக்கு மெட்டாத கோவே—புலகினிலயாம
மற்றோரை நோக்கி மகிழா துணைபபணிந்து
மெற்றோ விரங்கா தெயக்கு. (௪௪)

எமபட ாசெய் துனபொன்று மெய்தாவாம்பாரி
லமைபிறவி மாய்வுமுறு வாகும்—தமரகெடுங்
காரலைவா யோதக் கடலருகே யோங்குதிருச்
சீரலைவாய் கண்டவரைச் சென்று (௪௫)

கண்டுவரெ லாமபங்கக் கைதவவே டம்புனைந்து
கொண்டளவி லாபபெருமை கொளாநிகக—முண்டும்
அருமபாவி நெஞ்சேமெப் யனபுசெய வின்னும்
இருமபாவி மென்ன விடபு (௪௬)

வியப்புடைத்தே தானிலத்து மெய்யன்பர்க் கெல்லாங்
கயக்கமலக் கட்குறமின் காந்தன்—மயற்கருத்தி
னூன்று ருழைபெய்தா வோங்குபுகழ்ச் சீரலைவாய்
மன்று னெனக்களித்த வாழ்வு (சஎ)

வாழ்வடையுங் காலை மகிழ்கின்றாய் தீவினையாற்
றாழ்வடையுங் காலைச் சலிக்கின்றாய்—பாழ்மனமே
எல்லா மிறையருளென் றெண்ணியிரு மாப்புநலே
வல்லாண்மை யாக மதி. (சஅ)

ஆகமவே தப்பொருளை யாய்ந்தறிகி லேன்செந்தி
லேகனைப் பூசைசெய வெண்ணுகிலேன்—பாகமுத
மன்னமொழிப பாவையர்க்கே யாளானே னெவ்வணமோ
வின்னலகன் றின்பமடை வேன். (சக)

வேனிற் கணை ரதனும் வெங்கலியும வேட்கைகளும்
தானுற் றலைக்கின தாண்மறந்தே—யானித்தம்
வம்பவிழுஞ் சோலையலை வாய்க்குமரா நீப்புழுப்போல்
வெம்புதுயர் போக்கு விரைந்து. (ருய)

விரைமலர்ப்பூந் தாமரைநேர் மென்கொட்டி யாங்காற்
றிரைமணிமுத் தங்கொழிக்குஞ் செந்தூர்க்—குரைகழலெம்
ஆண்டவனைப பாஷாண்ட ராதரிக்க மாயைபுரிந்
தீண்டலையுந் தேவரினை யே (ருக)

இணைபிரியா நேசருநல் லின்பமனை யாளுந்
துணைவரொடு சுற்றத்தார் சூழ்ந்து—தணலுமிழ்கட்
காலனுயிர் கொள்ளக் கறுத்துவரிற் காப்பாரோ
மாலொழியா நெஞ்சே மதித்து (ருஉ)

மதிப்பாரு னைபெவரே வார்கடல்சூழ் செந்திற்
குறப்பாவை கொங்கைபுணர் கோவே—தறைப்பாலென்
சிந்தா குலமொழித்துன் சேவடிக்கா ளாக்கியரு
டந்தா லடாதென்று தான (ருங)

தானென் றழியுஞ் சடத்தைமதித் துப்பிறவி
யூனந் தருங்கடற்பட் டோய்வேனுக் —கானந்த
மாகவெதிர் தோன்றி யருள்புரிய வெண்ணுதியோ
வாகைபுனை செந்திலிறைவா (நச)

இறைப்பொழுதே னுந்தன்னை யேத்தினரைக் காக்கச்
சிறைக்கலபி மேற்கொண்டு செந்தே ---- னுறக்கமலம்
பூத்திருக்குஞ் செய்களெலாம் பொன்சொரியுஞ் செந்திலிறை
காத்திருக்குஞ் சித்தங் களித்து. (நரு)

களியரெனப் பலசமயக் கத்தான் மயங்கித்
தெளிவிழந்தே னுண்மை தெரியேன்—உளமெலிந்துன்
பூத்தமலாத் தாளே புகலடைந்தே னஞ்சலெனக்
காத்தருள்செய் செந்தின்முருகா . (நசு)

முருகா திருச்செந்தின் முன்னவா வென்றென்
றுருகாத பேதைக் குறுமோ---வருகாக்
கதிபுந் திருவுங் கருதயன்மா விந்தர
பதியுந் தருமபொற் பதம (நஎ)

பொன்னை மனையைப் பொருளைச் சதமென்று
தன்னை யிழந்த தகவிலியேற்—கனனை
யனையாய் திருச்செந்திலை யாநின் னுணமை
யினையோதி யாடகொள் ளினி (நஅ)

இனியேனுந் துன்பமகன் றின்பமுற லாமென்
றனைபோலுஞ் சீரலைவா யபபா—வுனையோதிச்
சித்தங் களிப்பேனைத் தீராத் துயரிலுற
வைத்தனையிஃ தென்ன வழக்கு (நகூ)

வழங்குவைபோ செந்தில் வரதா வெனக்குஞ்
செழுங்கமல வேதனரி திங்கட்— கொழுந்தும்
இணர்க்கொன்றை யுஞ்சூடு மீசன்முடி மீது
மணக்குந் திருத்தாண்மலர் (சய)

தாண்மலருஞ் செங்கைத் தடமலருந் துங்கமதி
வாண்முகமும் பேரருட்கண் மாமலரும்—தோண்மலையும்
வாயார வாழ்த்தி வணங்கவரந் தந்தனனால்
மாயா விசைச்செந்தின் மன் (௯௧)

மன்னுபுகழ்ச் சீரலைவாய் வள்ளலெனச் சிந்தைகனிந்
துன்னுதொறு மானந்த மூற்றெடுத்துப்—பன்னுபுல
னைந்துமபொதிந்தவச மாகித்தனையுமறந்
துயந்துகதி கண்டே னுவந்து (௯௨)

வந்தனைசெய் யன்பரக மாமலரோ பொய்மையிலாச்
சந்தமறை நாலின் றனிமுடியோ—சந்ததமு
மும்பரயன் மால்புகழ வோங்குசெந்தி லாலயமோ
எம்பெருமா னீவா ழிடம் (௯௩)

இடப்பா லொருமடவாட் கீந்துசடை மேலோர்
மடப்பாவை மேவவருள் வள்ளல்—விடைப்பா
லெழுவா னுகந்தருளு மெந்தையைச்செந் திற்கண்
டொழுவா தம பங்கே சுகம் (௯௪)

சுகமே பெறுவதன்றித் துன்பமொரு நாளுஞ்
சகமே லுணர்தலிலோஞ் சற்றும்—பகடூர்வான்
பாசமினி யஞ்சுகிலோம் பார்புகழுஞ் சீரலைவாய்
ஈசனடிக் காளான யாம் (௯௫)

யாமே பெறுதுமினி யெங்கள் மடநெஞ்சே
பூமே லயனனமாய்ப் போந்தறியாத்—தூமேவு
குன்றவரி விற்கரத்தான் கோமுடிமே லின்பமுறச்
சென்றலரும் பூங்கமலத் தேன் (௯௬)

தேனோ செழுங்கனியோ தீம்பாகோ தெள்ளமுதோ
தானோ வெனப்புலவர் தாம்புகழ—யானும
மைந்துமிழா வேயுன்னைப் பாடவலே வயாய்க்குமரா
வந்துதா போதமா வாக்கு (௯௭)

வாக்கும் பலிக்குமின்ப வாழ்வுவரும் பூமடவார்
நோக்குமக லாதிருக்கு நுண்ணறிவுண் — டாக்கு
மணம்போ தணியுமலை வாய்க்குமரா வென்று
கணப்போது சிந்திப்பார் கட்கு (௬௮)

சிந்திக்க வைம்புலனுஞ் சித்திக்குந் தீங்கருமம்
வந்திக்க வாழ்வுதரும் வான்மணியைப் — புந்திக்குக்
கூர்ந்தவிருள் போக்குங் கொழுஞ்சுடரைச் சீரலைவாய்ச்
சேர்ந்துபணிந் துற்றேனந் திரு (௬௯)

திருமாலோ நான்முகனோ தேவர்புரக்குந் தெய்வந்
தருமாலோ முந்தினவ ராற்றப் ...பொருளான
மூவர்க்கு முன்னும் முளைத்தவலை வாயானை
னேவந் தொழும்பாள னில (௭௰)

ஆளான தின்றலைவா யாண்டவனுக் கின்றடையிற்
கேளாமோ வென்றலையே கேட்டிலையோ — வாளாலே
வீசச் சினந்துவரு வெம்பவநற் கண்ணருளாற்
பாசத் தளையறுத்த பரன் (௭௧)

பண்ணமைந்த மாமயிலாய்ப் பார்புரக்குஞ் செந்திலன்மேற்
கண்ணுங் கருத்துங் கலந்திருந்தே — யெண்ணு
மடியாரைத் தேடி யவரிடமே சென்று
குடியாக வாழுங் குகன் (௭௨)

குகனே திருச்செந்திற் கொற்றவனே கங்கை
மகனே மெய்ஞ்ஞான வளமே — யகமாயை
வென்றாக்கும் பூங்கழலாய் வேதமுதல் வாகநீ
யென்றார்க்கு முண்டோ விடா (௭௩)

உண்டெனமெய் வேத முறைக்குந் தனிமுதலை
மிண்டருணர் கில்லா விழுப்பொருளை — வண்டுளறித்
தண்டே னுண் டாடுந் தழைபொழில்சூழ் செந்திலிலே
கண்டேனுள் ளின்பங் கலந்து (௭௪)

கலகலென வம்பொற் கழனூ புரங்க
ளொலிசெயநீ யென்முனம்வந் துற்றால்—விலவிலத்தே
யென்பந்த மெல்லா மிரிந்துவிடை கொள்ளாதோ
வினபந்த மில்லா யிசை (௭௫)

இசையுமுனக் கியான்பெருமை யெய்திச் சிறந்தால்
வசையுமுனக் கியானிழிந்து மாழ்கின்—திசையனைத்து
மூடுமே புகழ்ச்செந்தின் முன்னவா நின்கருணை
நாடும் புலையேற்கு நல்கு (௭௬)

நல்குரவே வேறிடநீ நாடியெனை விட்டோடிச்
செல்குவதே நிற்குச் சிறப்பிலையேல்—மல்குமருள்
வாரிநிகரத் தலைவா யான முனியினையிற்
கூறிலையே லேவிக் கொளும் (௭௭)

கொலைபயிலும் வாட்கட் கொடியிடையார் கொங்கைக்
கிலையளவென் றெண்ணும்ப லெய்திக்—குலைமனமே
காணாழி செந்திற் கடவுளடி போற்றவுறும்
வானாடா போற்றும் வளம் (௭௮)

வளங்கொடிருச் சீரலைவாய் வள்ளலடி போற்ற
விளங்குமணிக் கோபுரமுன் மேவ—உளங்கொணல்
லின்பமெலாங் கூடி யெதிர்கொண் டழைத்திடுமே
துன்பமெலா மோடத் துரந்து (௭௯)

துப்பனைய மேனிச் சுடரையடி யார்க்கெய்ப்பில்
வைப்பனைய ஞான வளமையினை—யப்பனையென்
னாருயிரைச் சீரலைவா யானைமறந் துய்வேனோ
தாரணியி லோர்கணமுந் தான் (௮௰)

கணங்கொண்ட தேவரெலாங் கைகுவித்துச் சால
மணங்கொண்ட பூச்சொரிந்து வாழ்த்தி—வணங்குஞ்
சரணமல ரென்றலைமேற் சாத்தியலை வாயா
மரணமொடு வெம்பவமு மாற்று (௮௧)

மாற்றுரையாச் செம்பொன்னே மாணிக்கத் தூமணியே
சாற்றுபுகழ்ச் சீரலைவாய்த் தாருவே—போற்றியுனை
யேகா தலித்திறைஞ்சு மென்றுயரம் வேர்மாண்டு
போகாவி தென்னற் புதம். (அஉ.)

அற்புதமா மென்பர்சித்தி யானவெட்டு மாற்றிலெழும்
புற்புதமோ யாக்கைப் பொறிவிழைந்திங்—கற்பகலும்
நீண்ட புகழ்ச் சீரலைவாய் நின்மலனை யெப்பொருட்கு
மாண்டவனைப் போற்றவறி யார். (அ௩.)

அறியேனை யெவ்விதத்து மாட்கொள்ளா யாயிற்
பிறிதோரா புகலுளதோ பேதைக்----குறிதாவிக்
கூட்டிடறு நெப்தயிப்பால கொண்டுருந்து மான்மருகா
வேட்டவரந் தந்தாள் விரைந்து (அச)

தந்தா வளமுகனைத் தனையனாப் பெற்றவயிற்
கந்தா திருச்செந்திற் காவலா—நொந்தா
ருளமசிழ வந்தாங் குதவுபயி லாய்நின்
றளயலாப்போற் றுமோ சரண் (அரு)

சரணமென நாடித் தனையடைந்தார்க் கென்றும்
அரணமெனச் செந்திலமை யான—கிரணமணிப்
பொன்செய்மா நூபுரத்தாள் போற்றிசெயா தின்றளவு
மென்செய்தாய் நெஞ்சே யிவண (அசு)

வண்ணமலர் தூவி வணங்கவறி யேன்சித்தத்
தெண்ணவறி யேனுன்னை யென்செய்கேன்—புண்ணியநீ
பாட்டினு லன்பா பரவுபத மெற்கருளாற்
காட்டினு லுண்டு கதி (அஎ)

கதிரை மதியைக் கனலைவிழி யாக்கொண்
டிதழிமுடி மேற்சூடு மீசன்—றுதிபுரியத்
தப்பா மறைப்பொருளைத் தந்தருளிச் சீரலைவாய்
வைப்பாவுற் றுனவனெம் வாழ்வு. (அஅ)

வாழ்வா வதுசெந்தில் வானவனைச் சிந்தித்துத்
தாழ்வாய் வணங்கிச் சலதிகிக—ரேழ்பிறப்பு
மற்றா ரடிப்புழுதி யாடிக் களிப்பதுவே
மற்றேது மின்றா மதி (௮௰௯)

மதிகெட்டே நின்னை மறந்திளைத்தே னின்றாள்
துதிபெற்ற சீரலைவாய்த் தொல்லோய்—விதிபெற்ற
துன்பந் துடைத்த சுரரிலைவேற் கந்தாவுன்
அன்பொன்று நாயேற் களி (௯௰)

அளிசிறந்த கற்பகத்தை யன்புசெய்ய மன்ப
ருளமலிந்த ஞான வொளியைக்—களிசிறந்த
வண்டாடுஞ் சோலையலை வாயினிலை சென்றொருங்காற்
கண்டாலே தீருங் கலி (௯௰௧

கலிகடலம்போற் கெக்கரித்துக் காலபடர் கிட்டிக்
குலைதலைபத் தாக்கியுயிர் கொள்ளப்----பொலிவிழந்து
வாடாத முன்னமலை வாயாநின் பொன்னடியைத்
தேடாத நாய்க்குதவி செய் (௯௰௨)

உதிப்பதினுஞ் சாவதினு முற்றுழலா வண்ணங்
கதிக்குரிய ஞான நெறி கண்டு—விதிபபதும
வேதாவு நாடருநின் மெய்ப்பதமேத் தக்கருணை
தாதா செயநதியினு தா (௯௰௩)

தாமதநீ செய்யத் தகுமோ வுனையன்றிப்
பூமிதனில் வேறோர் புகலுண்டோ—காமனுதற்
கண்ணு லெரிபக் கறுத்தா னருள்பவள
வண்ணா வடிவேல வா. (௯௰௪)

வாவாவென் றன்னை வருந்தியழைத் தாலருளிக்
தாவாவென் றென்னைத் தயவுடனே—மாவென்று
விண்ணோ டளித்த விமலா புரந்தருள
வெண்ணாத தென்னோ இசை [௯௰௫)

வெண்பாவந்தாதி

என்னே வறிந் திங்கெனக்குதவ வின்றசிசுத்
தன்னே வறிந்துவருந் தாய்போல—முனனேடு
பினைற்ற சீரலைவாய்ப்பெம்மானே நாயடியேன்
முன்னிற்கு மாறே முயல. (௯௬)

முயற்சியெலாம வீணே முடிவதுணடோ நெஞ்ச
மயக்கமிலாத் தொணடரெலாம வாழ்த்தித—தியக்கமறப்
பாடிப பணியுமலை வாயான பதமலரை
நாடிப பணியு நமக்கு. (௯௭)

குற்றமனந தமபுரியுங் கொள்கையுணா விலலாவென்
சிற்றறி வி னுக்கியல்பே செய்யுமவை—முறறமறந
துப்யவெனைக் கூபப துனக்கியலபா ஞலலைவாயத
துய்யவெனக் குனுமே துயா. (௯௮)

துயர்கெடவுஞ் [illegible]மத் தொடாபறவும பாழ்த்த
மயலகெடவு மெய்ஞ்ஞானம வாய்பபுற—வயாவறநின்
மோனத திருக்கு முறைமைதனைச் சீரலைவாய்
ஞானக் குருவே நவில (௯௯)

நவிலவெளி தான நலமினிது கூட்டுந்
தவமுடைய ஞானே றமியேன—குவிமனத்தோர்
பத்திக்கு வாய்ததசெநதிற் பாக்கியமே யுள்ளவுள்ளத்
தித்திக்கு நின்னிருதாட் சீர். (௱)

செந்திலாண்டவன் திருவடிவாழ்க

முற்றிற்று.